

## HOVÁ LEHET A KÖLTŐ KELET-EURÓPÁBAN?

„Az ember végül homokos,  
szomorú, vizes síkra ér,  
szétnéz merengve és okos  
fejével biccent, nem remél.”  
(József Attila)

### JUNG KÁROLY

Most már végleg nem tudom, ki üzent hadat  
A józan észnek ebben a maradék hazában.  
Emlékedre fülemben dobol a latin requiem,  
S hiába nyugtatom, félrevert s kihagy szívem,  
A közlő vesz veszjelző műszere. A lábam  
Aligha vinne innen el. Mozart, ez a virradat?

Dehogy a virradat! Már hiába zúg a latin ének,  
Hiába siratlak el, te szegény Janus-János,  
A kóruson át is beszüremlenek a sortüzek!  
Te jó Isten! Hordják a rózsét, szítanak tüzet  
Róma kiképzett ügynökei, s az már világos,  
Hogy itt nem lesz világos, hiába is égnek

A máglyák, lobognak iszonyatosan, a tömeg meg  
Taknyába zuhanva magolja majd a leírtakat;  
János, téged most zászlóra írnak, s bírnak  
Majd mai és legújabb senkik, s a sírnak,  
Mi számodra kiválasztott, nyugalma megszakad,  
Hiába a fogcsikorgatás. De a föld majd megremeget,

Mert robognak a súlyos vaskolosszusok, hörög  
Nyomukban a szülőföld hullája, s füstjét okádja  
A józan ész hamvasztóipara. Lám csak, Domi  
Itt felejtett szócserepei villannak, a honi  
Hiábavalóság hasztalan hulladékai; szavam vádja  
S még inkább önvádja, szövi hálóját. Hol a görög

Derű, kobaltkék égbolt, a tavalyi nyár! Spárta  
 Lapul a hegyen túl, kardél nyüszít a köszörűkövön.  
 S emitt Athén falai: feltöltötték a vizesárokot.  
 Nem soká kell várni. Nem kell soká. Nem sokat.  
 Suhannak majd a végítélet angyalai! A vízözön,  
 Meg a tűzözön most következik! Van, aki kívárja,

S van, aki már nem várta meg. De majd beleremeg  
 Ez az elbűdösödött Ázsia! A félelem verejtékszaga  
 Meg az iszonyaté facsar könnyet szemünkbe, zokog  
 Magában sok apró tragédia, sehová vivő lépcsőfokok.  
 Az abortált múlt, az elvetélt jelen lesz maga  
 A temető: kikapart méhű jövő; kannibál műremek.

Utólag kiegészítettem a mottódat: *Lassan, tűnődve*  
 Körmölöm e sorokat, bennfelejtődik a sok idegen elem,  
 Velem együtt e vers is beleúszik az éjszakába,  
 És figyelem a test jelzéseit. Sajgó csontok, kába  
 Helyzettudat, kába mozdulatok; araszol a félelem  
 Kívül is, belül is, mintha már a csillagokig nőne

Ez a köztes vergődés, az idő, mely megszakadt.  
 Nézd, a csillagok! Hogy ragyognak a februári égen!  
 Ott van a kaszáscsillag, kaszája suhint, a másik  
 Meg éppen kihunyt, a Dunába hullott. Csak hazáig  
 Nem vezet el már egyik sem. A költők már régen  
 Összecsomagoltak. Ki elment. Ki végül itt maradt.